

[Erik Eriksen.]

regeringen i mangt og meget, så har vi ikke set det som vor opgave at levere gold oppositionspolitik. Vi har deltaget i udformningen af det praktiske lovgivningsarbejde, og i den udstrækning, vore kræfter strakte til, har vi søgt at give lovgivningen vort præg. Det rent negative har vi taget afstand fra. Men jeg vil gerne sige til den højtærede regering, at vort partis syn på den og på dens politik, således som dens endemål er, har ikke undergået nogen ændring.

Regeringen er socialdemokratisk, og dens politiske endemål er socialdemokratisk, naturligtvis, men der er et ikke socialdemokratisk flertal her i landet, der er et flertal, som vel marcherer adskilt, men som dog har et andet og modsat syn på det allermeste i samfundslivet.

Vi kan lovgivningsmæssigt gå kompromisets vej under en socialdemokratisk mindretalsregering, men tillid til den ud fra et liberalt synspunkt har vi ikke, og jeg synes ikke, man kan have det, hvad enten man kalder synspunktet liberalt eller socialliberalt. Vi har fra venstres side det modsatte, og det er et faktum, som jeg gerne vil understrege, et faktum, som begribeligvis ikke ændres ved, at grunden begynder at skride under regeringen.

Denne regering har jo selv skabt sit flertal, den har selv valgt sine hjælpere, og betragtet ud fra den polititiske balances eller langtidspgrams synspunkt er en hel del af dette flertal valgt uden smålig hensyntagen.

Jeg ser klart, og det medgiver jeg regeringen, at i kraft af den ny valglov, som rammer mit parti, plus formentlig også en vis kommunistisk tilbagegang ude blandt vælgerne, kan socialdemokratiet antagelig have indkasseret en partimæssig gevinst i den tid, det har siddet som regering. Alligevel tør jeg holde på, at f. eks. statsministeren med sin politiske tænkeevne, når han tænker på sin socialdemokratiske mindretalsregerings fremtid, forlængst er klar over rigtigheden af det gamle ord om, at efter den søde kløe kommer den sure svie.

Det socialdemokratisk - kommunistiske sammenspil før i tiden vendt imod venstre-regeringen taler nu sit eget tydelige sprog. Det er ikke venstre, der har gået arm i arm med kommunisterne. Det er regeringen. Vi har advaret regeringen mod at gøre det.

Der er blevet talt lyrisk af den socialdemokratiske ordfører om hundredåret for vor grundlov. Derimod var den ærede ordfører ikke inde på, hvordan det samarbejde med kommunisterne før i tiden, den position,

man skabte sig i samarbejdet med de herrer kommunister, nu føles. Hvordan føles dette nu i hundredåret for vor fri forfatning og under indtryk af det mellemfolkelige, demokratiske samarbejde?

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13¹⁵.

Mødet udsat kl. 11⁴⁰.

Mødet genoptaget kl. 13¹⁵.

Formanden: I skrivelse af dags dato anmoder statsministeren om, at der må blive foretaget valg af 4 medlemmer til overfredningsnævnet for perioden 1. juli 1949—30. juni 1953.

Forhandlingen genoptages.

Ole Bjørn Kraft: Dette forår har bragt afgørelser, der betyder indledningen af en ny epoke for Europa og for den demokratiske del af verden. Man vil i fremtiden komme til at tale om „før 1949“ og „efter 1949“. På mange måder er de verdenshistoriske beslutninger, der er blevet truffet, et resultat af en udvikling, der længe har været i gang, af økonomiens og teknikkens nye former, af krigens følger. Klartskuede mænd har i fortiden anet, at denne nye epoke en dag ville stige over horisonten. Cecil Rhodes pointerede den, da han sagde, at vi skulle til at tænke i kontinenter. Men det er først i dette forår, at alt dette er blevet samlet til en ny virkelighed gennem de politiske handlinger, der er blevet gennemført, og som i den kommende tid skal nærmere udformes og fæstnes.

Denne debat finder sted på et tidspunkt, hvor de længe forberedte beslutninger nedfældes i historiske dokumenter og omsættes i praktisk politik. I London forhandler 10 demokratiske staters repræsentanter om udformningen af en ny grundlov for Europa. De er ved at lægge grundstenen til et politisk bygningsværk, der i de kommende år langsomt vil rejse sig, og som vil komme til at bære navnet Det forenede Europa. I Washington har 12 staters udenrigsministre undertegnet den pagt, der forener de demokratiske stater omkring Atlanterhavet